

Dominion

Jean Kwok bij Boekeryj:

Bijna thuis
Dans met mij
De perfecte zus
Zij die achterbleef
Dominion

Jean Kwok

Dominion

Deel 1 van de *Zijde en IJzer*-trilogie

Vertaald door World of Words

ISBN 978-90-492-1110-3
ISBN 978-94-023-3016-8 (e-book)
ISBN 978-90-492-1297-1 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Dominion*
Vertaling: World of Words
Omslagontwerp: Jessica Liu, in samenwerking met Penguin Random House, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Jessica Liu
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2026 by Jean Kwok
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar ge-
maakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of
op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uit-
drukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor Milan en Stefan

Proloog

‘Vertel het me nog eens, alsjeblieft.’

Zo begon de droom altijd. De stem van een vrouw, zacht en kalmerend, die een verhaal weefde dat ik al eerder had gehoord, maar me niet herinnerde, over evenwicht en de schepping van de Vier Dominions.

Over de goden en hun offer om ons te beschermen en over de noodzaak het evenwicht te bewaren.

‘Je hebt het al duizend keer gehoord, liefje,’ zei ze plagend. ‘Je moet naar bed.’

‘Maar ik ben nog niet moe!’ Zoals het in de droom altijd gaat, slaakte ze een diepe zucht.

Er volgde een lichte aanraking, lippen op mijn haar, ijl en ongrijpbaar. Niet genoeg om het echt te voelen.

Ik ben een kind en word door sterke handen op haar schoot getrokken, terwijl zijde over mijn huid strijkt. ‘Morgen is een grote dag, liefje. Je hebt je rust nodig.’

‘Zing je dan tenminste een liedje voor me?’

Ik hoorde haar zacht lachen toen ik tegen haar aan leunde.

‘Vooruit dan maar. Eén liedje. En daarna slapen.’

Haar handen gleden door mijn haren, vingertoppen zacht en suszend tegen mijn hoofdhuid. En toen begon ze te zingen.

Geboren uit hartstocht en de zwijgende vorstin

Dringt een helder licht de duisternis in

*Door haar zal de dageraad de nacht verdrijven,
Mits het hart van de draak haar kracht zal bekliven.*

Ik voelde haar lachen tegen mijn haar. In mijn slaap wilde ik haar wanhopig graag zien, haar aanschouwen, al was het maar één keer. Om me haar te kunnen herinneren.

*Zou de Uitgehongerde haar macht doorsnijden
Dan heerst de nacht tot het einde der tijden
Laat het kind van de slang haar zijde kiezen
En stormen woeden en koninkrijken verliezen.*

De laatste noot doofde als de laatste gloeiende kooltjes in de haard. Het lied was een waarschuwing, een voorspelling.

Toen eindigde de droom, zoals altijd, en liet hij me achter met slechts het visioen van een hand die ik bijna herkende, nog altijd in de mijne.

DEEL 1

De Bonding

1

‘**W**eet je zeker dat dat genoeg is?’
Ik keek naar hem op, rolde met mijn ogen en lachte naar Quinn. ‘Absoluut niet, maar ik pak wat ik kan krijgen.’ Mijn woorden klonken gedempt, mijn mond vol met de pannenkoek met bosui die hij me had gegeven. Ik hing aan het door hem toegeëigende stuk bar helemaal achterin.

De herberg was schemerig en vol, de lucht zwaar van rook en spicerijen. Papieren lantaarns hingen aan de balken van cipressenhout en hulden alles in gouden licht en schaduwen. De tafels stonden dicht op elkaar gepropt, de lak was afgebladderd en gevlekt door jaren van gemorste rijstwijn en meer. Mensen dromden tegen elkaar aan.

Niemand begaf zich echter naar het midden van de ruimte, de onmiskenbare grens tussen de Silvers en Azures.

Wij Azures, in onze opgelapte kleren, met blauw haar dat golfde in het schijnsel van het vuur, bleven aan deze kant, dicht bij de ramen en de frisse lucht. We waren slank en snel, met soepele lijven, hoewel ik wat tengerder was dan de rest. De meesten konden niet van gedaante veranderen, maar het dier in ons was nooit ver weg, aanwezig in de manier waarop we ons bewogen, alert en atletisch.

De Silvers claimden de andere kant. Zij waren overwegend fors en breed gebouwd met haar in elke kleur metaal, van zilver tot goud en van koper tot brons. Zij torenden boven hun tafels uit, stijf en zwijgzaam, alsof ze gesmeed waren uit het staal dat ze aanbaden. De meesten droegen minimaal één stuk metaal, bij de edelen – of mensen die

daar dicht genoeg bij in de buurt kwamen om zich zo te gedragen – glinsterden zilver en goud om polsen en halzen.

Zonder uitzondering keken ze allemaal vol openlijke afkeer naar de Azures. Dat gevoel was wederzijds.

Het verbaasde me dat er nog niet geknokt werd.

‘Neem nog een beetje,’ zei Quinn. Grinnikend pakte ik zijn hoge beker met gierstbier en nam een snelle slok. Hij griste de beker terug met een grijns. ‘Ik bedoelde eten, lintenmeisje.’

‘Dat was me niet duidelijk.’ Ik haalde mijn schouders op en liet mijn blik weer over de gescheiden gezelschappen glijden.

De brede schouders van Quinn hadden me tot nu toe verborgen weten te houden, maar ik wist dat mijn optreden elk moment kon beginnen.

Hij duwde zijn leiblauwe haar naar achteren en schoof nog een pannenkoek met bosui van zijn bord op dat van mij. Ik schudde mijn hoofd en stopte hem in mijn tas voor Edith, hoewel ik zeker wist dat hij morgenochtend met zijn restjes en nog veel meer bij ons op de stoep zou staan.

Het rumoer in de bar zakte een fractie toen de drummer net naast het podium plaatsnam. Hij scande nerveus de aanwezigen, ik wist dat hij op zoek was naar mij.

Ik had de hele dag kleischalen geschrobd, trappen beklommen tot mijn kuiten pijn deden en wel drie keer dronken handen van mijn lijf moeten duwen. Toen de schemering viel, voelde mijn lijf versleten en had ik nog altijd last van de hoofdpijn waarmee ik vanochtend wakker was geworden uit de droom.

‘Misschien moet je vanavond overslaan.’ Het was Quinn niet ontgaan hoe ik ineenkromp toen ik mijn hand tegen mijn voorhoofd drukte. Zijn bezorgde frons werd dieper. ‘Rubi, alsjeblieft –’

‘Niks aan de hand.’ Ik wuifde zijn woorden weg. ‘Ik zie je na afloop nog wel even.’ Hij liet nog een protesterend geluid horen voor ik hem een kneepje in zijn sterke schouder gaf en in gedachten verzonken wegliep.

Dansen zou alles beter maken. Zo werkte het altijd.

Ik schonk hem nog een snelle knipoog op weg naar het podium in het midden. Zodra mijn voeten het hout raakten en mijn handen naar

beneden gleden om de handvatten van mijn linten te pakken, begon de muzikant te spelen.

De dreun van de drum trilde zwaar en bedwelmend door de vloer.

Dansen betekende alles voor me, het was even essentieel als de munten die ik ermee verdiende, waar ik eten van kon kopen. Het maakte deel uit van mijn wezen, ik had het gevoel dat ik het al mijn hele leven had gedaan, hoewel ik daar geen bewijs voor had.

Drie jaar geleden was ik het ineens stortende Dominion van de Azures ontvlucht. Ik was een van de vele vluchtelingen die op zoek waren naar asiel na de Grote Vernietiging, toen ons Anker naar het Demonenrijk ons in de steek liet en we werden overspoeld door zowel monsters als demonen.

Ik kon het me niet meer herinneren.

Om eerlijk te zijn herinnerde ik me niets meer. Alleen nog maar dat ik wakker werd op een deinend schip dat naar het Silver Tyger Dominion voer. Geen herinneringen. Mijn huis, mijn vrienden, mijn familie, als ik die al had, waren voorgoed verloren. Vergeten. Dat was het moment waarop Edith me vond en zij had me vanaf dat moment als familie behandeld.

Het had het makkelijker voor me moeten maken, helemaal op-nieuw beginnen.

De afwezigheid van herinneringen verlostte me echter niet van het verdriet om verlies, een diepe put van gevoel zonder aanwijsbare oorsprong. Een verlangen naar iets of iemand waar ik geen woord of naam voor had. Een zware, onoplosbare knoop, ook nu nog.

Het Dominion van de Silver Tyger nam de ontheemde Azures met frisse tegenzin op. We waren een last waar niemand op zat te wachten, dat werd ons bij elke gelegenheid duidelijk gemaakt.

Ik had hier echter een leven opgebouwd en het was het enige leven dat ik kende. Dit was mijn moment van vrede. Dansen. Het gewicht van het handvat in mijn hand, het gevoel van het lint tegen mijn huid, hoe het kronkelde door de rook en de lucht verschoof als iets buitenaards. Het voelde goddelijk, als een geschenk.

Als magie. Ik mocht dan weinig bezitten, dansen maakte me compleet.

De kennis van de bewegingen was ik niet kwijtgeraakt, die zat

diep in me verborgen. Mijn lichaam herinnerde zich dingen waar mijn hoofd niet meer bij kon komen.

Als de druk van rouw, verlangen en woede zo groot werd dat ik dacht dat ik eronder zou bezwijken, ging ik dansen. Zeker als ik de droom weer had gehad, van de vrouw die een liedje tegen mijn slaap fluisterde, terwijl ze me zachtjes heen en weer wiegde. Op die dagen voelde de dans krachtiger. Machtiger.

Dansen verlichtte iets van mijn verdriet, liet het wegvloeien.

Toen ik bewoog, ontvlamde ik. Hongerig, wild, ongeremd.

Met de stokken die ik vasthield, liet ik de linten kronkelen om mijn armen en sneed ermee door de lucht, scherp en vloeiend. Ze klaptten als zwepen en glansden. Ik boog diep voorover en rolde me toen langzaam overeind, wervel voor wervel, terwijl ik draaide op de bal van één voet. De zijde van de linten stroomde achter me aan.

Een lichte kanteling van mijn kin.

Een zwiep over mijn schouder.

Een lach tussen het ademen door.

Ik mocht dan over weinig controle hebben, mijn lichaam beheerste ik volledig. Ik wist precies hoe ik de linten kon laten knallen, hoe ik mijn rug moest bollen en mijn heupen moest laten zwaaien tot iedereen ophield met praten. Hoe ik de spanning in de ruimte kon laten oplopen, alle blikken op mij gericht. Mijn lijf was een wapen dat ik kon hanteren. Ik draaide, mijn armen trokken bogen door de lucht, de stof sneed achter me langs.

In mijn borst kwam iets tot leven, een zachte en warme trilling. Zonder het te beseffen begon ik te neuriën, een zachte melodie die door de lucht zweefde.

Beweging werd muziek.

Muziek werd adem.

En heel even bestond er niets anders.

Mijn zwakke yinmagie pulseerde toen ik met mijn bewegingen de ruimte aan me bond. Klanken glipten uit mijn keel, nauwelijks hoorbaar door het gedreun van de trommels. Ze kronkelden door het publiek en trokken de zaal naar mij toe als een getij.

Het publiek, zowel de Silvers als de Azures, boog zich in mijn richting.

Ik veegde met een arm langs de vloer en kwam toen langzaam omhoog, terwijl het zweet over mijn rug gleeed. Mijn jurk was van dun, versleten katoen. De kleur was vervaagd, maar hij sloot nauw om mijn rondingen en wanneer ik bewoog, fladderde de stof om me heen. Mijn lange haar streek langs mijn heupen, blauwgroen glinsterend in het licht van de herberg.

Ik zwiepte een lint hoog de lucht in en liet het langzaam, zijdezacht, naast mijn wang naar beneden komen in een spiraal, voordat ik het met een scherpe knal van me afschoot. Ik liet mijn heupen wiegen, mijn armen omhooggaan en de linten volgden, dansend in de lucht. Ze draaiden en kolkten terwijl ik wervelde en de handvatten in mijn handen ronddraaide, tot het leek alsof er twee lichtstromen om me heen cirkelden. Ja, mannen keken naar me. Maar vrouwen ook. Met verlangen. Begerig. Niet naar mijn lichaam, maar naar wat ik voelde wanneer ik danste. De passie. De vrijheid. Sommigen leunden voorover, bekers halverwege hun mond, als betoverd.

Zelfs onder de Azures was ik een triest geval. Zwak in mijn yinmagie. Ik kon mezelf niet veranderen in een machtige dierlijke gedaante, zoals degenen met sterkere magie uit mijn Dominion.

Maar hier, op dit moment, met mijn linten en het zware ritme van de trommel, was ik niet Rubi, de Azure-vrouw zonder herinneringen.

Ik was niet minder.

Ik was zijde en adem.

Ik was krácht.

Ik draaide nog eens, nu langzamer, en opende toen beide armen. De linten knalden wijd uiteen in een laatste boog van kleur.

De muziek viel stil. Ik stond stil, een knie diep gebogen, het andere been ver naar achteren, met de tenen gestrekt. Mijn armen vormden een boog boven mijn hoofd, de linten hingen achter me als vlammen, mijn hoofd achterover, mijn keel blootgesteld aan het licht.

Applaus verbrijzelde de betovering. Het publiek joelde, klapte en sloeg op de tafels. Munten rinkelden aan mijn voeten. Hijgend maakte ik een buiging en veegde ze toen snel bij elkaar in mijn buidel, die ik op mijn heup hing. Met trillende benen van de inspanning liep ik

naar de rand van het podium. De linten hingen nu slap langs mijn benen.

Langzaam werden de gesprekken hervat en nam het geroezemoes weer toe. Mijn ogen gleden over het publiek, op zoek naar Quinn.

In plaats daarvan kruiste mijn blik een paar ijsblauwe ogen die me aanstaarden vanonder een donkere capuchon, aan de Azure-kant van de zaal. Zijn kaaklijn was scherp gesneden, zijn kin vierkant en uitgesproken mannelijk.

Zijn haarkleur kon ik niet zien, die zat verborgen onder de hoodie, maar iets zei me dat het geen blauw was. Hoewel hij tussen de Azure-vluchtelingen zat, was zijn mantel te gelijkmatig versleten, de rafels bijna té bewust aangebracht. Zijn handschoenen, die hij naast zich op tafel had gelegd, waren weliswaar beschadigd, maar gemaakt van soepel, fijn leer.

Azures hadden daar het geld niet voor.

Hij was bovendien veel te breed. De lijn van zijn schouders trok de stof van zijn kleding strak over zijn rug.

Een Silver, dus. Aan de verkeerde kant van de zaal.

Ik negeerde de vreemde, bijna ijzige helderheid van zijn blik die nog steeds op mij rustte, klom van het podium en ging op mijn spullen af, vastbesloten snel te vertrekken.

Aan de bar keken twee Silver-soldaten me na. De een spande zijn spieren terwijl hij zijn mouwen oprolde en een hand door zijn zilveren haar haalde. De ander, goed gekleed en knap, stapte in mijn pad toen ik langs wilde lopen en grijnsde breed.

‘Zin in nog een dansje?’ zei hij in de Algemene Taal, met een zwaar Silver-accent. Zijn stem klonk luid en een beetje lallend.

Ik keek langs hem heen, het was onmogelijk om snel te ontsnappen, dus liet ik mijn gewicht op een heup rusten en sloeg mijn armen over elkaar.

‘Kom eens hier, ijzerhartje van me.’ Zijn grijns werd scherper. Hij kwam dichterbij, greep mijn arm en fluisterde in mijn oor: ‘Ik heb altijd al eens een Azure willen pakken.’

Mijn lichaam reageerde instinctief, ik gaf hem een kopstoot. Het kostte me moeite mijn tevreden glimlach te onderdrukken toen hij achteruit wankelde. Er stroomde bloed uit zijn mond.

Normaal gesproken reageerde ik niet met geweld, maar ik was uitgeput.

‘Jij blauwe hoer!’ De dronken Silver haalde uit en ik zette me schrap voor de klap.

Zijn vuist werd echter onderschept door een lange gestalte die zich voor me plaatste als een onbeweeglijke muur, met ogen waarin groen vuur oplaaide. Quinn.

‘Pak mij maar,’ zei Quinn, zijn stem soepel en bijna vriendelijk. ‘Eens kijken hoe leuk je dat vindt.’

De Silver knipperde, zijn aangeschoten bravoure wankelde toen hij Quinns imposante gestalte in zich opnam. Er was niets meer over van mijn vriend van zojuist. Dit was Quinn, de intimiderende leerling van de smid.

Gedaantewisselaars werden gevreesd én vereerd, vooral degenen die de vorm van een roofdier konden aannemen. Quinn kon veranderen in een enorme zandkleurige wolf en die rauwe, ongetemde kracht sijpelde door in zijn menselijke gedaante. Er zat een vloeiende, gevaarlijke gratie in de manier waarop hij bewoog. Geen wonder dat mannen én vrouwen naar hem verlangden. En bij Kuan Yin, de godin van mededogen, hij wist dat donders goed.

De Silver hield zijn handen afwerend omhoog en trok zich terug in de menigte, zijn vingers tegen zijn gezwellen mond.

‘Ik had het ook zelf wel afgekund,’ zei ik tegen Quinn, en ik rolde mijn linten op, hing ze aan mijn riem en zette de buidel met de munten ernaast vast.

Hij draaide zich naar me toe, zijn haar half in zijn gezicht. Hij sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Dat weet ik ook wel, Rubi. Maar je baas zag eruit alsof hij je zo de deur uit wilde gooien. Denk je dat hij je zou ontslaan omdat je de Silvers ophitst?’

‘Ik deed niks. Ik ben een danseres. Hij gaat me echt niet ontslaan.’

‘Ik denk dat hij je allang had weggestuurd als jij...’ Quinn kuchte, roze vlekken kleurden opeens zijn wangen. ‘... je weet wel. Als je er niet zo uitzag.’

Ik trok een wenkbrauw op en sloeg mijn armen over elkaar. Waar had hij het over? ‘Nou, hij heeft eigenlijk geen keus. Ik ben de enige lintdanseres hier.’

Quinn leunde tegen de bar, zijn glimlach traag en scheef, zijn perfecte tanden zichtbaar. Het was een niet al te subtiele uitnodiging. Zijn tuniek stond net ver genoeg open om de gespierde borst eronder te tonen. Hij boog zich naar me toe en fluisterde in mijn oor: ‘Ga met me mee naar huis.’

‘Quinn,’ fluisterde ik terug en ik hoorde hoe gefrustreerd ik klonk.

Het zou geen straf zijn met hem het bed te delen. We waren twee keer eerder intiem geweest, hadden elkaars warmte opgezocht als troost in de kou en armoede. Maar hij had zonder onderscheid al in veel bedden gelegen en ik was erachter gekomen dat het makkelijker was gewoon vrienden te blijven, wat we altijd waren geweest.

Dat weerhield hem er niet van het zo nu en dan opnieuw te proberen, ook al wist ik dat hij genoeg gezelschap had om ’s nachts warm te blijven.

‘Geintje, toch?’

Zijn flirtende glimlach veranderde in die van de vriend die ik kende en hij kwam dichterbij. ‘Tuurlijk. Maar serieus, Rubi, laat me je op z’n minst naar huis brengen. Het is laat en...’

Er zat hem iets dwars. Meer dan anders.

‘En wat?’

Zijn stem zakte, zijn hoofd dicht bij mijn oor. ‘En de IJzerstorm is de laatste tijd veel te actief.’

Mijn maag trok samen. De IJzerstorm. De rebellengroep onder leiding van de Ravager, een mysterieuze Azure met een masker. Ze vochten voor wat de meeste Azure-vluchtelingen een rechtvaardige zaak zouden noemen, maar hun aanpak was meedogenloos en ze trokken veel te veel aandacht.

‘Ik heb niks gehoord.’

Quinn haalde zijn schouders op en riep over mijn schouder naar de barman om nog een gierstbier. Hij liet zijn onderarmen op het houten blad van de bar rusten en drukte zijn biceps tegen die van mij aan. Ik stond met mijn rug tegen de bar en keek de zaal in.

‘We denken dat ze iets groots van plan zijn, maar ze hebben geen waarschuwing afgegeven.’

‘Denk je dat het door de Bonding komt?’

De Bonding-ceremonie, een heilige traditie van het Silver Tyger Dominion, naderde snel. Op de equinox, de dag waarop licht en duisternis in evenwicht waren, konden gebruikers van yangmagie proberen een verbond te sluiten met een van de koninklijke tygers, afstammelingen van de Hemelse Beschermers van het Silver Dominion. Zo konden ze toetreden tot de elite van de Tyger Krijgers van de koning. Voor zover ik begreep, was het een bloedbad. De tygers doodden degenen die ze niet kozen. Het raakte mij niet. Ik was geboren als gebruiker van yinmagie, zoals de meeste vrouwen, en kwam dus niet in aanmerking. Bovendien wilden de Silvers geen Azure in de buurt van hun kostbare tygers.

De spanning rond de Bonding liep dit jaar hoger op dan anders, omdat de jonge tygerkoningin eindelijk oud genoeg was om een partner te kiezen.

Quinn knikte en schoof een munt naar de barman terwijl hij het bier aannam.

‘En hierdoor,’ zei hij, met een vaag gebaar achter zich.

Ik wist wat hij bedoelde. De hele herberg stond strak van dronken haat en bekrompenheid. Eén enkele opmerking van een passerende Silver zou genoeg zijn om de smeulende woede van de aanwezige Azures te doen ontvlammen.

‘Ik kan beter gaan. Voor de spanning hier echt te snijden is.’ Ik grijnsde naar hem. ‘Bedankt dat je weer kwam kijken hoe ik danste.’

Quinn knikte en gaf me een knipoog. ‘Graag gedaan. Zeg even tegen Edith dat ik morgen langskom, oké?’

Ik knikte, griste mijn spullen uit mijn vakje achter de bar en saluëerde spottend naar Quinn voor ik vertrok.

De koude nachtlucht voelde als een klap in mijn gezicht toen ik via de achterdeur van de keuken de geplaveide straat op stapte. Ik sloeg mijn mantel om me heen en schoof mijn korte mes terug in de schede aan mijn riem.

Mijn veterlaarzen lieten afdrukken achter in de sneeuw, mijn adem kwam in wolkjes uit mijn mond. De wind voerde de geur van rook en vorst mee, de maan hing hoog en helder boven de schuine daken en wierp lange schaduwen over alles wat verborgen was onder de witte vlokken. De herberg vervaagde tot niet meer dan een doffe

dreun achter me toen ik het bos naderde dat naar de hut van Edith en mij leidde.

Een grote hand sloot zich om mijn pols.

2

In een reflex draaide ik mijn pols, verbrak zijn greep en keerde me naar mijn belager.

Het was de man met de capuchon uit de herberg.

Mijn dolk was al uit de schede en flitste tegen de sneeuw en het flakkerende licht van de laatste straatlantaarns boven ons. Zijn mond vertrok langzaam in een tergende glimlach en hij hield zijn handen omhoog alsof hij zich overgaf.

‘Ga je gang,’ zei hij uitdagend.

‘Kappen nou.’ Ik strekte mijn arm en liet de dolk blinken.

Zijn lichaam bewoog als een opgerolde veer. Zijn benen schoten naar voren, haakten achter de mijne en rukten me uit balans. Hij draaide zijn heupen en slingerde ons beiden rond tot ik met een klap tegen de stam van een van de bomen aan de bosrand belandde. De schors prikte in mijn rug, er viel sneeuw uit de takken boven me, recht in mijn haar en gezicht.

De dolk vloog uit mijn hand, door de klap stokte mijn ademhaling even.

De man drukte zich tegen me aan, zijn gewicht was massief en meedogenloos. Hij pakte mijn polsen met één hand en dwong ze boven mijn hoofd.

‘Heb je nu spijt dat je niet meteen hebt toegeslagen?’ Zijn adem klonk luid in de stille nacht.

‘Laat me los,’ snauwde ik. Hij was veel sterker dan ik en mijn pogingen om mijn polsen los te wrikken waren kansloos, maar ik wei-

gerde me over te geven en beantwoordde zijn minachting met een blik die zich eraan kon meten.

Tot mijn verrassing deed hij wat ik vroeg. Hij liet mijn handen los, al hield hij me nog steeds min of meer gevangen met zijn enorme lijf.

Ik controleerde mijn linten en munten. Ze zaten nog waar ze hoorden. Geen zakkenroller, dus.

Ik nam hem aandachtig in me op.

Hij was waarschijnlijk slechts een paar jaar ouder dan ik, halverwege of eind twintig. Scherp gesneden jukbeenderen. Een koele, blauwe blik. Een zweem van misprijzen om zijn lippen. Bronskleurig haar omlijstte zijn opvallende gezicht.

Ik kende hem, besepte ik. Of nou ja, ik kende in elk geval zijn naam. De vage herkenning maakte dat ik weg wilde rennen.

Dit was Blake Axefire. Meester van de Hinderlaag.

De helft van het gevreesde, meedogenloze killerduo in dienst van de koning, dat bekendstond als de IJzervreters.

Geboren uit staal. Gedoopt met bloed.

Hij was een Zenith, in het bezit van magische krachten die zo zeldzaam waren dat er per generatie slechts een handvol van werd geboren. Als Meester van de Hinderlaag voerde hij bovendien het bevel over de dodelijke Tyger Krijgers van de koning. De brute uitvoerder van diens wil. Hij rukte de bolwerken van de IJzerstorm uiteen en slachtte Azures zonder genade af.

En om de een of andere reden was hij achter mij aan gekomen.

Ik huiverde, maar hield mijn stem luchtig. 'Is dit waar de grote Meester van de Hinderlaag zich in zijn vrije tijd mee vermaakt? Onschuldige vrouwen 's nachts aanvallen?'

Er flitste iets duisters in de blik van Blake. 'Jij viel mij aan. Al verbaast het me niet dat je dat detail gemakshalve al bent vergeten, Azure,' mompelde hij. Er klonk een scherpe waarschuwing in zijn woorden.

'O, stik toch in staal, man -'

'Je verleidt de halve herberg en gaat daarna in je eentje naar huis? Ben je echt zo dom of drukt al dat haar gewoon te zwaar op je hersenen?'

'Ik kan mezelf prima redden en heb geen escorte nodig.'

‘Bij een man misschien.’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘Maar bij een demon?’

‘Waar héb je het over?’ Dat was een leugen. Ik kende de verhalen over de demonen die uit het Anker lekten, zelfs hier, in het Silver Dominion. Ik had de angst gevoeld die door iedereen heen trok zodra iemand het waagde de Heer van de Slang en zijn demonen bij naam te noemen.

‘Ik heb niets verkeerd of illegaals gedaan, meneer.’

Kordaat draaide ik me om en liep het bos in.

Hij volgde me, ik hoorde zijn laarzen kraken in de sneeuw.

‘Toen ik voor het eerst hoorde over de onweerstaanbare lintdancers, deed ik het af als iets van kerels die hun lul achternalopen. Maar de verhalen bleven maar komen.’

Ik hield mijn pas in en voelde hoe zijn hoofd boven mijn schouder uittorende. Zijn stem klonk dicht bij mijn oor. ‘Je gaat over de tong, Rubi Morningtail.’

‘Ik ben gewoon een goede danseres,’ zei ik verdedigend.

‘Je deed iets met die ruimte,’ zei hij kortaf. Zijn stem klonk gevaarlijk. ‘Met ons allemaal. Ik heb nog nooit zoiets gevoeld. Dat is geen Azure-magie. Het enige wat zij kunnen, is veranderen en een beetje grommen. Wat jij deed, was iets heel anders.’

Zijn hand schoot naar voren en greep opnieuw mijn polsen. Met zijn andere hand dwong hij mijn gevangen handen open. ‘Laat me je Merktekens zien.’

‘Val dood!’ spuugde ik hem toe.

Hij deinsde even terug en greep toen hard mijn kaak.

‘Wil je je tong behouden?’ vroeg hij kalm. ‘Want ik ken wel een tiental manieren om hem eruit te snijden zonder je te doden.’

Ik huiverde.

Fel staarde ik hem aan, neuriede zachtjes en activeerde mijn magie. Ik opende mijn handen zodat hij de sikkelvormige yintekens in mijn handpalmen kon zien oplichten. Ze waren zo zwak dat je ze nauwelijks kon onderscheiden. Hoe feller de gloed, hoe sterker de magie. ‘Hier, jij je zin. Ik heb nauwelijks kracht.’

Hij liet me abrupt los, alsof hij van me walgde. De afdruk van zijn vingers deed pijn op mijn huid. Zijn yangtekens waren legendarisch.

Er werd gezegd dat zijn oranje zonnen nog jaren na zijn geboorte als bakens uit zijn handpalmen hadden geschenen.

In één vloeiende beweging greep hij mijn arm opnieuw.

Zijn stem schuurde als metaalsplinters. ‘Zangvogel, als ik erachter kom dat je iets verbergt,’ zei hij, ‘ruk ik de waarheid uit je, samen met je tong.’

Hij liet me los, draaide zich om en verdween in de sneeuw.

Mijn handen bleven trillen. Ik drukte ze hard tegen mijn flanken, alsof ik zo de angst kon bezweren.

Het was nu stil, op druipende ijspegels en de echo van Blakes woorden na.

Je deed iets met die ruimte. Met ons allemaal. Ik heb nog nooit zoiets gevoeld.

Ik schudde de avond van me af, alsof ik die kon wegstoppen bij de andere herinneringen die ik was kwijtgeraakt en sloeg opnieuw het pad naar huis in, zo snel als mijn uitgeputte benen me konden dragen.

Maar ik bleef denken aan het moment waarop ik Blake Axefire al eens eerder had gezien, tijdens een Oordeel, vorig jaar.